

Sygn. akt: III U 763/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Ossowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2015 r. w O.

sprawy z odwołania J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o dodatek pielęgnacyjny

na skutek odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 08.05.2014r. **znak** (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. S. prawo do dodatku pielęgnacyjnego na okres od dnia 01.01.2014r. do dnia 31.12.2016r.;
- stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

.

Sygn. akt III U 763/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 08.05.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił J. S. prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

J. S. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, żądając jej zmiany i przyznania mu prawa do dodatku pielęgnacyjnego na dalszy okres.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na to, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 23.04.2014r. nie stwierdziła u odwołującego się całkowitej niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. S. od 28.06.1988r. do 31.01.2003r. pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy w Republice Federalnej Niemiec z Federalnego Zakładu (...) dla Zatrudnionych (...). Decyzją z dnia 23.10.2003r. (...) Oddział w B. przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01.02.2003r. do dnia 31.12.2003r. Następnie prawo to było przedłużane do 31.07.2004r. Decyzją z dnia 24.09.2004r. przyznano J. S. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 01.08.2004r. do dnia 31.12.2005r., które zostało przedłużone do 30.09.2008r.

Decyzją z dnia 10.10.2008r. organ rentowy przyznał J. S. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe. Decyzją tą od dnia 01.10.2008r. przyznano ubezpieczonemu dodatek pielęgnacyjny do dnia 30.09.2011r. Następnie decyzją z dnia 16.01.2012r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu dodatek pielęgnacyjny od dnia 01.11.2011r. do dnia 31.12.2013r.

W dniu 12.12.2013r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o ustalenie uprawnień do dodatku pielęgnacyjnego na dalszy okres.

Orzeczeniem z dnia 24.02.2014r. Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że odwołujący nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. Na skutek wniesionego sprzeciwu, jego stan zdrowia był badany przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 23.04.2014r. orzekła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

Wobec powyższego decyzją z dnia 08.05.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania J. S. prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

J. S. od dnia 19.12.2011r. jest mieszkańcem Domu Pomocy Społecznej w O. na pobyt stały.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z **art. 75 ust. 1** ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) – dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia.

Art. 13 ust. 5 tejże ustawy stanowi z kolei, iż niezdolność do samodzielnej egzystencji orzeka się w przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych.

Z uwagi na wiek odwołującego się (ur. (...)) prawo do dodatku pielęgnacyjnego może być mu przyznane jedynie w przypadku ustalenia, że jest on osobą całkowicie niezdolną do pracy oraz samodzielnej egzystencji.

Jak wynika z akt rentowych J. S. ma ustalone prawo do renty tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe. Wobec powyższego jedyną sporną okolicznością w tym postępowaniu było to, czy J. S. jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji.

W celu ustalenia, czy schorzenia występujące u odwołującego się spowodowały niezdolność do samodzielnej egzystencji, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu **neurologii i psychiatrii**.

Po przeprowadzeniu wywiadu z J. S., jego zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegłe neurolog T. P. oraz psychiatra J. P. rozpoznały u niego zaburzenia schizoaktywne.

Biegłe oceniły, że występujące u odwołującego się schorzenia oraz stopień ich zaawansowania stanowią podstawę do stwierdzenia, iż odwołujący jest nadal całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej i jest nadal niezdolny do samodzielnej egzystencji tj. od stycznia 2014r. do dnia 31 grudnia 2016r.

W uzasadnieniu opinii biegłe stwierdziły, że ubezpieczony od 1978 roku choruje psychiatrycznie. Wielokrotnie hospitalizowany w oddziałach psychiatrycznych miał stawiane rozpoznanie zaburzeń schizoaktywnych – epizody depresyjne i maniakalne oraz schizofrenii. W warunkach ambulatoryjnych nie radził sobie w codziennym funkcjonowaniu, przerywał leczenie, nie stosował się do zaleceń lekarskich, nie zgłaszał się regularnie do PZP. W związku z tym był uznany za całkowicie niezdolnego do pracy zarobkowej oraz za niezdolnego do samodzielnej egzystencji. Decyzją Sądu został umieszczony wbrew swojej woli w Domu Pomocy Społecznej jako osoba, która nie jest w stanie samodzielnie funkcjonować. Zdaniem biegłych J. S. mimo, iż jest osobą sprawną fizycznie, z psychiatrycznego punktu widzenia wymaga opieki, nadzoru i pomocy w codziennym funkcjonowaniu, za czym przemawia także fakt umieszczenia odwołującego się w (...). Odwołujący cechuje się całkowitym bezkrytycyzmem chorobowym, w sposób nierealistyczny ocenia swoje możliwości, nie widzi konieczności stałego leczenia psychiatrycznego. Dzięki opiece, jaką jest otaczany, od kilku lat jego stan psychiczny jest stabilny i nie wymagał on leczenia w szpitalu psychiatrycznym. Pozbawienie go codziennej opieki, pozostawienie samemu sobie oraz uznanie, że jest on zdolny do samodzielnej egzystencji, zdaniem biegłych, niewątpliwie spowoduje, iż odwołujący zaprzestanie leczenia, co w efekcie przyniesie pogorszenie jego stanu psychicznego. (k.15-17).

Organ rentowy nie zgłosił do opinii biegłych sądowych żadnych zastrzeżeń.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski wynikające z opinii zespołu biegłych lekarzy sądowych. Wnioski biegłych zostały sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującego się i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych. Biegłe jednoznacznie wskazały, że występujące u J. S. dominujące schorzenia psychiatryczne czyni go osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji. Sąd uznał dokonaną przez biegłych ocenę stanu zdrowia odwołującego się za miarodajną.

Mając to na uwadze, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał J. S. prawo do dodatku pielęgnacyjnego na okres wynikający z opinii, tj. od dnia 01.01.2014r. do dnia 31.12.2016r.

Z tych względów na podstawie **art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.** Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję.

Zgodnie z treścią **art.118 ust. 1a** w/w ustawy - Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do dodatku pielęgnacyjnego, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie istniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do dodatku pielęgnacyjnego już na etapie postępowania przed ZUS z uwagi na poziom skomplikowania sprawy, do rozstrzygnięcia której niezbędna była opinia biegłych sądowych lekarzy.

Z tych względów orzeczono jak w pkt 2 wyroku.